

tegen het klimaat niet bestand is. Toch zijn het niet alleen de volkomen gezonden, die het in verre streken goed kunnen maken. Vele lijdens aan beginnende tuberculose, aan gecompenseerde hartgebreken, aan beginnende diabetes zijn in Argentinië en Zuid Afrika gezond geworden. Ten behoeve van hen, die willen wegtrekken, zijn in 20 van de voornaamste Duitsche steden raadgevingkantoren van rijkswege opgericht voor hen, die willen vertrekken. Wat dan verder over de toelatingseischen voor den buitenlandschen arts en voor zijn kansen om in het nieuwe land te slagen wordt gezegd, is niet zeer bemoedigend. In Noorwegen zou in afgelegen gedeelten en in ondergeschikte betrekkingen in de ziekenhuizen eenige kans zijn. Voor vestiging in Nederland en zijn koloniën wordt weinig hoop gegeven. Argentinië geeft nog eenige gelegenheid. Brazilië wordt als zeer ongunstig voorgesteld; ook als het den Duitscher daar stoffelijk goed gaat, gaat hij geestelijk achteruit. Peru is goed, maar men doet goed zich met veel geld vestigen. Ecuador en Guatemala kunnen nog artsen gebruiken; in Mexico zouden zeer enkele Duitsche artsen goed worden ontvangen. Venezuela en Zwitserland zijn vol.

EEN VONNIS INZAKE HET BEROEPSGEHEIM. — Het Hooggerechtshof van Nebraska heeft een vonnis gewezen, waarin aan den plicht van het beroepsgeheim een grens wordt gesteld, en dat daarom van groot belang is, omdat het in de Vereenigde Staten op dit punt de eerste uitspraak is in hoogste beroep. Een arts was aangeklaagd wegens schending van het beroepsgeheim. De klager had in een klein hotel geslapen, en had een dokter — tevens de huisdokter van de hotelhoudster — geraadpleegd wegens een huidandoening. De arts had aan syphilis gedacht, maar had geen gelegenheid om de reactie van WASSERMANN te verrichten om zekerheid te verkrijgen. De patiënt had hij op de mogelijkheid van besmetting gewezen en hem verzocht, den volgenden dag het hotel te verlaten, wat de patiënt had beloofd. Toen deze den volgenden dag niet was vertrokken, had de arts de hotelhoudster gezegd, dat haar gast een besmettelijke ziekte had, en dat er dus bijzondere voorzorgen noodig waren. De hotelhoudster had den gast toen verzocht, heen te gaan. Een arts in een andere plaats had — na een negatieve reactie van WASSERMANN — geen zekerheid kunnen geven, dat de patiënt al of niet aan syphilis leed. Het hooggerechtshof stelde op den voorgrond, dat — in tegenstelling met wat het publiek en de artsen meestal denken — de verplichting der artsen tot geheimhouding in de Vereenigde Staten geen wettelijke is, tenzij een bepaalde wet openbaring verbiedt. In Nebraska bestaat een wet (die op de uitoefening der geneeskunst), waarin onder de onbehoorlijke gedragingen, welke den dader intrekking zijner bevoegdheid kunnen berokkenen, wordt genoemd: „verraad van een beroepsgeheim tot schade van den patiënt”. Het Hof vraagt zich nu af, of in dit geval de mededeeling van den arts een „unprofessional and dishonorable” gedraging was. Het Hof meende, dat naast den plicht tot bewaring van de geheimen van de patiënten een plicht bestaat om het publiek voor gevaar te behoeden, en deze plicht heeft den voorrang. Maar de arts moet wèl weten, dat zijn mededeeling *noodig* is om het gevaar te voorkomen, hij moet handelen te goeder trouw, met redelijken grond en zonder kwaadwilligheid tegenover den patiënt. Is daaraan voldaan, dan wordt niet vereischt, dat de arts in zijn oordeel aangaande de ziekte onfeilbaar is; hij moet naar zijn beste weten een oordeel vormen. Dit alles in aanmerking nemende, sprak het Hof den beklaagde vrij (*Journ. Am. med. Association*).

PINKHOF.

INGEZONDEN.

ONDERLINGE VERZEKERING-MAATSCHAPPIJ VAN GENEESKUNDIGEN TEGEN DE GELDELIJKE GEVOLGEN VAN INVALIDITEIT.

Van de 200 deelnemers, die noodig zijn voor het tot stand komen van de verhooving van het dagelijks verzekerd maximum tot f 8.—, hebben er zich tot nu toe ruim 130 aangemeld. Er ontbreken dus nog 70 namen.

Aangezien het in het belang der maatschappij van groot gewicht is, dat de beraamde maatregel tot uitvoering komt, verzoekt ondergeteekende den deelnemers, die het voornemen hebben, daaraan mee te werken, doch tot nu toe in gebreke zijn gebleven, zich spoedig bij den ondergeteekende op te geven.

Brummen, November 1920.

J. F. M. BOSMAN, *secretaris*.

TUBERCULEUSE ONDERWIJZERS EN DE SCHOOL.

VAN DER TAK wees in het nummer van 11 September op het voorkomen van (schijnbaar) gezonde tuberkelbacillendragers. Ook onder het onderwijzend personeel ziet men af en toe zulke personen. Gewoonlijk stond longtuberculose bij hen vast; later klinisch genezen, vatten zij hun taak weer op om na maanden of na jaren te gaan hoesten en opgeven, zonder temperatuursverhooging. Niemand verplicht hen geneeskundige hulp in te roepen, terwijl de schoolarts er tot heden (naar ik meen) alleen is om den toestand der kinderen, *niet* dien van den onderwijzer te controleren, jammer genoeg.

Is de gezonde zieke op raad van zijn dokter thuis, dan dreigt er vroeg of laat een conflict: patiënt wil en kan onderwijs geven, vreest niet ten onrechte salarisvermindering; de dokter van zijn kant *mag* hem niet in de school toelaten, beoefent sociale hygiëne, noodgedwongen uit de beurs van zijn patiënt.

Wij mogen als vaststaande aannemen, dat de bovenbedoelde groep (waarbij zich de veel talrijker gevallen aansluiten van uitgebreide tuberculose met goeden algemeenen toestand en veel sputum zonder tuberkelbacillen) buiten de school behoort; het is dan ook hoog tijd, dat er op dit gebied een billijke ontslagregeling wordt gemaakt, die tot heden ontbreekt.

Frederiksoord, 28 November 1920.

W. A. WEISFELT.

HET WETSONTWERP OP DE ZIEKENVERZORGING.

In het avondblad A van de *N. Rott. C.* van 23 Nov 1.1. is een artikel onder de streep verschenen van dr. M. DE WAAL over de Wet op de ziekenverzorging en de daarbij genoemde welstandsgrens. Het hierin naar voren gebrachte verdient zóózeer onze-aandacht, dat het ook in ons *Tijdschrift* genoemd behoort te worden.

Laat ik eerst, alvorens op een tweetal punten instemming te betuigen, noemen wat m. i. een verkeerd begripen van den schrijver is, wat in elk geval tot verkeerd inzicht aanleiding kan zijn. Na opgenoemd te hebben wat ongeveer de door de toegelaten fondsen te verstrekken geneeskundige hulp zal moeten omvatten, laat de schrijver dan volgen: „Gezien al deze verplichtingen zal een gezin van man, vrouw en 3 kinderen dus een premie van *f* 150.— à *f* 200.— per jaar moeten betalen aan het ziekenfonds, wil dit rondkomen”.

Maar zooals de schrijver zelf aanhaalt, de M. v. T. zegt in § 6: „Het spreekt van zelf, dat het voldoen aan de voor de toelating gestelde eischen voor ziekenfondsen groote kosten zal meebrengen, die zij, ook al worden de contributies, van de verzekerden te heffen, aanmerkelijk verhoogd, uit eigen middelen niet zullen kunnen voldoen. Ditzelfde geldt voor de ziekeninrichtingen. Aangezien het hier een groot volksbelang geldt, is het billijk, dat de staat daarbij steun verleent”. En verder in § 6: „De administratiekosten zijn voor verscheidene thans bestaande fondsen zeer bezwarend. Het ligt derhalve in de rede, dat de regeering aan toegelaten fondsen een bijdrage schenkt in de administratiekosten en in de kosten van bovenbedoelde bijzondere geneeskundige *behandeling*. Nieuw opgerichte fondsen zullen een bijdrage moeten ontvangen in de oprichtingskosten”.

De gecursiveerde woorden zijn door den schrijver weggelaten.

En verder nog in § 6: „Voorts zullen de fondsen een bijdrage ontvangen in de kosten van verpleging van bij hen verzekerde patiënten in toegelaten ziekeninrich-